

Uravnovešeno

Ničesar ni bilo. Le prazna hladna tema. Edino, kar je na začetku vsega absolutno obstajalo, je bila Senca. Senca je imela pod svojo oblastjo nepopisno veliko energije, ki se je kopičila in narasla do te mere, da je prišlo do eksplozije; tako se je rodila njena sestra Svetloba. Vsa obstoječa energija se je porazdelila mednju, obe sta bili brezmejno močni, a enakovredni, in svetloba je kmalu ustvarila bele luknje. To so bila združena središča energije, kjer se je kopičila svetlobna energija. Tu se je čas vrtel naprej.

Svetloba je svojo energijo uspešno kopičila v delcih in jih povezovala skupaj v večje strukture, asteroide. Senca je bila pri svojem delu manj uspešna, saj je ustvarila energetsko precej močnejše antidelce, ki se med seboj niso mogli povezovati, saj so zaradi koncentrirane energije prehitro izzvali katastrofalno eksplozijo. Svetloba se je medtem lotila še večjega projekta – ustvarila je ogromne skupke čiste energije, zvezde. Razporedila jih je po prostoru in posamezne vzorčasto razporejene skupine so bile galaksije.

Naslednji podvig je bil za Svetlobo prenaporen in kljub preračunljivi previdnosti bi njena nova stvaritev zagotovo eksplodirala. V energetsko bogatem jedru je bilo nakopičeno preveč čiste energije in ovojnice, v katere je ovila jedro, so se topile. Na pomoč ji je priskočila Senca in v vsak tak večji delec, megadelec, vstavila en antidelec. Novonastalo umetnino je Svetloba postavila k zvezdam, da ni antidelec nadvladal delcev, in tako preprečila kakšno energetsko eksplozijo. To so bili planeti.

Tako je bilo vesolje; tam, kjer ni bilo Svetlobe, je bila Senca. Vsaka stvar, materija in neoprijemljiva snov je obstajala zaradi soobstoja Svetlobe in Sence. V vsem je bilo prisotno nekaj, kar je bilo posledica delovanja obeh. Tako je bilo ravnovesje vesolja – obe sta bili gospodarici vesolja.

Vsaj tako sem bral. Zdi se neverjetno, saj je na Tenalpu, mojem rojstnem planetu, prepovedano govoriti o Svetlobi in Senci, kot da sta enakovredni. Senca je naše božanstvo, naš bog, naše vse. O svetlobi ne govorimo. Tako naj bi bilo, je in večno bo. Skrivamo se pred imero; to je čas, ko na površje našega planeta sveti Sonce, ki je naša zvezda, tista, ki napaja planet in uničuje njegovo prebivalstvo. Naša koža je preobčutljiva za sončno svetlobo in boli, če se nas dotakne. Ne vem, zakaj je tako, in me je preveč strah, da bi vprašal. Strah me je lastnega obstoja, saj se mi zdi, da sem drugačen. Tenalpi se gibljejo s pomočjo ehelokacije. Jaz pa imam nekaj, kar naj po naših zgodbah ne bi obstajalo: oko. Sliši se nemogoče, ampak v glavi imam majhno okroglo strukturo, s katero *vidim*. Bral sem, da se svetloba odbije od predmeta in gre v oko. Tako naj bi videli. To bi bilo lahko res, saj je v temi moje oko v resnici neuporabno. To je moja največja skrivnost, ki je nisem zaupal še nikomur.

Tekli so dnevi, tedni, meseci in moja babica je hudo zbolela. Vedno mi je bila ob strani, pomagala mi je s svojimi bodrečimi besedami, ko nisem bil gotov vase. Ni bilo boljšega zdravila za mojo negotovost. Zdelo se mi je, da je začutila moj strah, le da ni vedela, česa se tako bojim. Odločil sem se, da ji povem, kaj me teži, že odkar pomnim – povedal sem ji za oko. S prestrašenim vznemirjenjem je zajela sapo in mi zašepetala, da so Tenalpi navadni zaslepljenci, ki zaradi lastnih napak ne vidijo več. Zabičala mi je, naj nikomur ne povem, da vidim, in vprašala, ali znam brati. Moj pritrdilni odgovor jo je navdal s še večjim vznemirjenjem in hripavo je zajela sapo. Zajela je svoj poslednji dih. V naslednjem trenutku sem videl, kako ji je iz prazne jamice spolzela solza in tega prizora ne bom nikoli pozabil. Ni mi bilo jasno, o čem je govorila. Kako so lahko *zaslepljeni*? Kaj to sploh pomeni in zakaj je bila tako navdušena nad

tem, da znam brati? Če bi to povedal komurkoli drugemu, bi me označil za norega in izobčili bi me, ona pa se je veselila moje drugačnosti in umrla z nasmehom na ustnicah.

Kljub temu da sem bil popolnoma zmeden zaradi vsega, kar se mi je v zadnjih dneh zgodilo, sem se trudil ohraniti mirno kri in sem res molčal o svojih sposobnostih. Ko smo pospravljali babičino sobo, sem videl knjigo. Zakaj je babica imela knjigo, če ni mogla brati? Smuknil sem mimo mame in sunil knjigo, na kateri je z velikimi črkami pisalo DNEVNIK. Skril sem se v svojo sobo, z dnevnika obrisal prah in pričel z branjem. Očitno je to knjigo napisala babica v svoji mladosti. Prelistal sem na konec in smešno se mi je zdelo, kako se je njena pisava iz lepe, izredno berljive spremenila v komaj razpoznavno. Listi so bili nakapljeni s temno rdečo, skoraj črno barvo. Stresel sem se in upal, da je to le v moji glavi, a videti je bilo, da so to kaplje krvi. Bral sem. Ravno sem dopolnil tretje leto, ko so še vsi Tenalpi videli. Bili smo zelo napredni in smo redno izkoriščali svetlobno energijo, ki nam jo je dalo Sonce. Bilo je je premalo in kmalu smo začeli izkoriščati še energijo planetarnega jedra. Naš planet je žarel, ko je bila imera in ko je bila nihta. Ko je bila nihta, smo uporabljali izključno jedrsko energijo, saj takrat Sonce ni osvetljevalo našega dela planeta. Tenalp naj bi bil konstantno enako svetel. Te energije je bilo naenkrat preveč, na Tenalpu sploh ni bilo več sence in celotno površje je zajel val svetlobnih eksplozij, ki ga je izzvala izčrpanost našega planeta. Od te katastrofe dalje so vsi prebivalci planeta zaslepljeni, njihova koža pa brazgotinasta in občutljiva na svetlobo. Svetlobno sevanje je bilo tako močno, da ni prizaneslo niti našim potomcem; zaslepljenost in preobčutljivost kože sta postali dedni in tako nihče ni ušel temu prekletstvu (to pojasni tudi babičine komaj berljive zapise v dnevniku). Razen mene. Tega babica ni vedela. Spomnil sem se – takrat sem imel škilasto oko in sem nosil prevezo čez zdravo oko, da bi delalo še oko, ki ga nisem mogel premikati. Ta preveza je bila tako močna, da je očitno zadušila vso svetlobo in ohranila moje zdravo oko. To je pomenilo, da sem bil edini na celem planetu, ki ni bil popolnoma zaslepljen.

Po besedah naših voditeljev smo mi edina bitja v Galaksiji, ki častimo pravega boga. Vsi ostali ponižno častijo Svetlobo. Kralj Acnes je napovedal, da bomo vsem v naši Galaksiji pokazali, kdo je zares njihov bog. Svetloba je zahrbtna in jim zaenkrat pomaga, sčasoma pa jih bo uničila. Takrat bodo vsi spregledali svoje napake in častili Senco, ne Svetlobe. Kralj Acnes je dejal, da že pošilja svoje odposlance po drugih planetih našega osončja, kjer *spreobračajo* vse krivoverne. Prava vera se bo sčasoma razširila po vsej Galaksiji in tudi po celem vesolju. Senca bo, ko bo postala edini gospodar vesolja in bo nadvladala Svetlobo, potrebovala pomočnike – gospodarje galaksij. Videla bo, kako so Tenalpi pomagali pri širjenju njene moči in za to bodo zagotovo nagajeni.

Nisem več prepričan, komu naj verjamem. Vem le, da se babica ni nikoli zlagala in mi je vedno povedala resnico, četudi je bila boleča. Pogrešal sem jo, rad bi se pogovoril z njo in žal mi je, da ji nisem že prej izdal svoje skrivnosti, da bi mi lahko pomagala. Nikogar nimam, s komer bi se lahko pogovoril. Vsi verjamejo besedam našega kralja, mene pa je strah tega, da dvomim o njihovi resničnosti.

Pred nekaj leti se je začel izvajati nov vladni projekt – čez celotno površino planeta so postavili posebne strehe, ki preprečujejo, da bi sončna svetloba dosegla površje in nas poškodovala. Sončna energija se zbere na površini streh in se odbije nazaj proti soncu ter ga tako dodatno napaja. Sonce se krepí in mi gradimo odpornejše strehe. Takrat sem spoznal, da je imela babica prav. Tenalpi imajo srečo, da ne vidijo. Rastline so odmrle, živali v večini prav tako. Našo hrano sintetizirajo v laboratorijih, a tega nihče ne ve. Razen mene. Tenalpom prodajajo laž, da s svojim početjem delajo dobro, a jaz sem edini, ki se zaveda, da je to navadna laž. Spoznal sem,

kakšno usodno napako delamo. Nismo samo zaslepljeni, smo tudi nedovzetni za resnico. Zaradi naivne ideologije o Senci kot gospodarju vesolja je kralj Acnes pripravljen uničiti tudi vse druge planete v našem osončju, poleg tega pa si zatiska oči pred tem, da smo sami krivi za nesrečo, ki nas je doletela pred leti. Nikoli še nisem bil tako prepričan vase in v svojo teorijo. Verjetno sem bil edini, ki nasprotuje kralju, a odločil sem se, da je treba temu narediti konec.

Za končanje nesmiselnega uničevanja planetov sem se odločil pred 13 leti. Od tistega trenutka dalje sem se skrival in poskušal ustvariti nadomestno oko. Saj imamo tudi nadomestne zobe, prste, noge – zakaj ne bi imeli še očesa. Le tako bodo vsi spregledali, kaj se v resnici dogaja. Spoznali bodo, da je tudi svetloba lahko dobra.

Naslednja odprava je imela nalogo v dveh delih; najprej je morala spreobrniti Mars, kasneje pa še Zemljo. S pomočjo vseh zgodb in zapiskov sem izračunal, da bo to *spreobrnjenje* pogubno. Kot slepi potnik sem se podal z odpravo na Mars.

Tenalpi so najprej skušali voditelje Marsa s pogajanjem prepričati, da delajo zlo, a taka prepričevanja niso obrodila sadov. Marsovci so jih skušali prepričati, da so zaslepljeni, a jim prišleki tega niso verjeli, saj jim je tako naročil kralj. Rekel jim je namreč, da jih bodo vsi prepričevali, da so Tenalpi slepi, a naj jih ne gane, saj gledanje sploh ne obstaja. To je lažna izmišljotina in ne smejo jim verjeti, saj stvari ne moremo videti, začutimo jih na druge načine. Jaz sem se medtem skrival v prazen laboratorij in začel s sestavljanjem očesa. Moj načrt je bil dovršen in moral bi biti uporaben. Srčno sem upal, da se njegova uporabnost ne bo omejila samo na teorijo. Sestavljal sem ga več dni, mogoče več tednov. Izdelek sem nato preizkusil na sebi. Deloval je! Bil sem srečen kot še nikoli in sem naredil še okoli deset očes. Kar naenkrat sem začutil tresenje. Mogoče je bil potres. Skrival sem se pod mizo in kmalu spoznal, da ne gre za naravni pojav. Kraljevi odposlanci s Tenalpa so namerno izzvali verigo svetlobnih eksplozij, s katerimi so pohabili vse Marsovce. Prizor je bil katastrofalen. Vsi, ki so preživeli, so se od silne bolečine valjali po tleh, njihovi kriki so bili verjetno glasnejši od samih eksplozij, namesto solz jim je iz zdaj praznih jamic polzela kri, njihova koža je bila brez zaščite pred Soncem in tu so vskočili odposlanci ter zaščitili preživele ranjence ter začeli z gradnjo streh. Tenalpi so govorili, da je bilo vse skupaj posledica zahrbtnosti Svetlobe in Marsovcem ni preostalo drugega kot to, da so jim verjeli. Bilo jih je preveč strah, bili so nemočni. Tenalpi so bili edini, ki so jih lahko zaščitili pred Svetlobo in prisiljeni so jih bili poslušati. Takrat sem šele spoznal, kako blazni so v resnici Tenalpi, a vedel sem, da niso sami krivi za svoje zmotno mišljenje; iz lastnih izkušenj sem vedel, kako strašno je, ko dvomiš o besedah lastnega kralja. Moram jim pomagati. V laboratoriju sem sestavil napravo, s katero je bilo izdelovanje očes hitrejše, in napravil sem jih toliko, da bi vsak Tenalp lahko dobil svojega. Bil sem pravočasen, saj sem končal ravno do dneva, ko se začne misija Spreobrnjenje Zemlje.

Na vesoljski postaji so se zbrali vsi Tenalpi, da bi še enkrat slišali načrt v zvezi s *spreobrnjenjem* Zemljanov. Osrednji govorec je bil njihov glavni poveljnik, sin kralja Acnesa, princ Emat: »Odposlanci kralja Acnesa, milosti Sence deležni Tenalpi! Tu stojim pred vami, da vam povem, kako bomo spreobrnilo Zemljane. Naročeno mi je bilo, naj to storimo čim hitreje, saj se na Zemlji dogajajo najhujša slavlja Svetlobi, kar smo si jih kadarkoli predstavljali. Samo pogledajte njihov planet, ko je nihta. Tam, kjer so Zemljani, je še takrat svetlo, kot bi bila imera. Tako bogokletje je nedopustno! Moramo jih spreobrniti, da bodo čistili Senco, ki je edina prava gospodarica vesolja in naša gospodarica. Pomagajmo jim, da bodo hodili po pravi poti in nagrajeni bomo. Zito Senca!«

Nato so se iz množice oglasili goreči vzkliki podpore povedanemu in zmrazilo me je. Moral sem ukrepati. Zdaj ali nikoli, preden bo prepozno. Stekel sem na govorniški oder in v afektu vzkliknil v mikrofون: »Čakajte!« Tenalpi so obmirovali in moj vzklik je sprožil začudeno mrmranje. Niso poznali mojega glasu, videti pa me niso mogli.

Še enkrat sem globoko zajel sapo in spregovoril:

»Kraljevi odposlanci planeta Tenalp, poslušajte me! Sem eden od vas, razumem vso bolečino, ki ste jo pretrpeli. Tudi jaz sem jo. A ne smete zato uničevati nedolžnih planetov. Vsi veste, da smo zlorabljali energijo Svetlobe in naš lastni pohlep nas je uničil. Sami smo si krivi, da je prišlo do take naravne katastrofe. Vem, da se spominjate tega dne! Bila je nesreča in to ni razlog, da uničujete druge planete. Če uničite še Zemljo, boste uničili več kot dve tretjini planetov v našem osončju in po mojih izračunih boste tako preobremenili Sonce. Toliko energije, kot bi je moralo Sonce po tem skladiščiti, bi pomenilo le eno – eksplozijo Sonca. Če zvezda eksplodira, nastane črna luknja. Črna luknja je luknja brez dna! Lijakasta oblika čiste teme, ki lahko vsrka vase energijo celega osončja. Črna luknja je skoncentrirana energija Sence, v kateri se čas vrtil nazaj. Kmalu bi se naše osončje ponovno rodilo iz bele luknje, vrnilo bi se v obstoj. Začelo bi se popolnoma novo življenje. Po vsem, kar sem prebral, se je to v zgodovini že večkrat pripetilo. Ne ponavljajmo napak svojih prednikov, naredimo spremembo!«

Bil sem ponosen nase; končno sem povedal, kaj si mislim, povedal sem resnico. Zadihan od strahu in adrenalina sem nekaj trenutkov v tišini obstal na odru.

»Svetloba nam prinaša le muke. Kaj pa je pri njej dobrega?« sem zaslišal iz množice.

»To ni res! Kje pa mislite, da dobimo hrano? Že dolgo ne jemo več zelenjave in mesa. Vse, kar zaužijemo, je sintetizirano v laboratorijih. Sami sebi uničujemo življenje in si lažemo, da je vse v redu. Nihče ne upa dvomiti o kralju, a tudi on ni nezmotljiv. To sem spoznal sam. Svetloba ne samo ohranja ostala bitja pri življenju, ampak nam tudi omogoča, da lahko gledamo.«

Množica je začudeno obstala, jaz pa sem princu Ematu v njegovo očesno špranjo dal oko in spregledal je; videl je naravo okoli sebe oziroma kar je ostalo od nje; videl je kraljeve odposlance, videl je sebe. Spregledal je; uvidel je, da delajo napako in le uničujejo življenja drugih, videl je, da so zaradi lastnih napak ustvarili neuresničljivo, skoraj smešno ideologijo in da bi zaradi nje skoraj uničili življenje v celem osončju. Zgrozil se je nad lastnimi dejanji in izdal ukaz, naj takoj prekinejo s *spreobračanjem* in naj si vsak pri meni priskrbi svoje oko.

Vrnili smo se na Tenalp in Emat je stopil do svojega očeta ter mu povedal resnico. Kralj Acnes je bil ogorčen. Uprl se mu je lastni sin. Njegov otrok dvomi o besedah svojega očeta. Ukazal je, naj ga skupaj z drugimi krivoverci usmrtijo. Izmuznil sem se jim in s somišljeniki smo razdelili očesa javnosti. Spregledali so. Vsi so spregledali, razen kralj. Bolan od svoje ideologije, od svojega prepričanja je prosil Senco odpuščanja in zblaznel. Princ Emat je videl, da za njegovega očeta ni rešitve in ga je dal premestiti v temno sobo. Tam je kralj živel še kakšen mesec, potem pa izdihnil. Čeprav je umrl naš kralj, so se Tenalpi radostili, saj so spoznali resnico življenja, spregledali so.

Vse to se je dogajalo pred 50 leti. Danes je vse prerojeno. Podrli smo strehe in vsi nosimo zaščitne obleke, ki nas varujejo pred premočnimi vplivi Sonca. Sončno energijo zopet s pridom izkoriščamo v tovarnah, kjer izdelujemo nadomestna očesa in zaščitna oblačila, ki jih pošiljamo po vseh planetih, ki smo jih oškodovali. Umetno narejena hrana iz laboratorijev ni več potrebna, saj so se naša tla obnovila in so spet rodovitna. Pred leti sem tudi osebno šel na Zemljo in Zemljane opozoril glede prekomernega izkoriščanja energije Svetlobe in posledicah, ki jih lahko doletijo. Prijazno so me sprejeli in obljubili so, da bodo pazili, da ne bo prihajalo do

zlorabe energije. Od takrat Zemlje nisem več opazoval in upam, da so me res poslušali, saj se mi je zdel njihov glas narejeno vesel in v njem je bilo zaznati kanček ironije. A že davno sem se odločil, da se ne bom vtikal v druge planete in sedaj lahko le upam, da bodo voditelji Zemljanov storili tako, da bo njihov planet šel proti napredku in ne proti propadu.

Večino svoje mladosti sem živel v zmoti, ko sem poslušal svoje voditelje in vse, kar so rekli, vzel za sveto. Vodili so me v temi in vse svoje dvome sem potlačil in slepo verjel vsemu, kar so mi rekli. Sedaj vem, da vse obstaja zaradi Svetlobe in Sence. Vesolje obstaja samo, če sta v njem prisotni obe. V njunem soobstoju se skriva skrivnost večne uravnovešenosti vesolja.